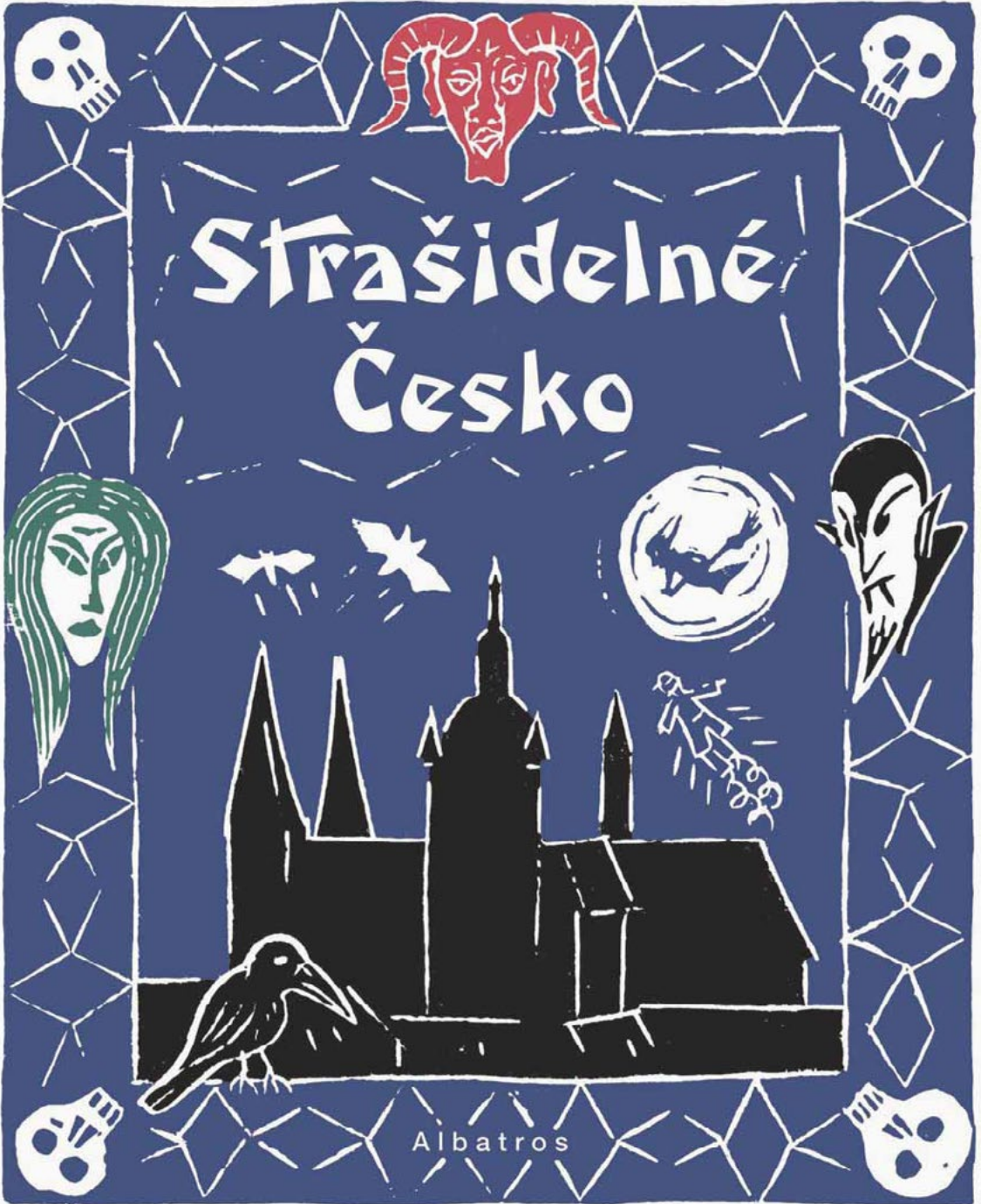

Strašidelné Česko

Albatros

Strašidelné Česko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Nikola Staňková
Strašidelné Česko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Strášidelné Česko

Albatros

Čarodějka v listí skrytá

v mlžném tanci chlapce chytá

Čarodějné ženy

Kdo by neznal Saxánu – mladou začínající čarodějnici, sice trochu nezbednou, ale docela milou slečnu? Při pohledu na ni se snad ani nechce věřit, že čarodějnice byly odpradáвна obávanými bytostmi, a řada z nich dokonce skončila na hranici! Obzvláště v českých zemích si církev v době středověku v upalování žen s nadpřirozenými schopnostmi pěkně libovala. Ovšem čarodějky byly vnímány také jako okouzluující víly, které uměly pomoci, poradit a byly obdařeny nadpřirozenými schopnostmi.

Ale vezměme to pěkně popořádku.

Jak vlastně čarodějnice vypadá?

O čarodějnicích ve své kronice píše už první český kronikář Kosmas. Ono se vlastně není čemu divit. Podle pradávných legend totiž čarodějky vždy patřily k družině vládnoucích knížat. Měly jim radit, předpovídat budoucnost a dbaly také na dodržování tradic významných dnů. To tedy musely patřit mezi velevážené poddané, říkáte si určitě. A taky máte pravdu. Právě oblíbenost čarodějnic možná ale později vedla k tomu, o čem jsme se už zmínili – k jejich upalování v období středověku.

Jak bychom si vlastně takovou čarodějnici měli představit? Odpověď na tuto otázku není vůbec jednoduchá. Podle některých prý čarodějky byly ošklivé stařeny s vrásčitými tvářemi. Podle jiných šlo naopak o nadpozemsky krásné mladé ženy s uhrančivýma očima.

**Tak krasavice, nebo babizny?
Jak to vlastně s čarodějkami je?**

Později k tomu, aby byla nějaká dáma označena za čarodějnici, stačilo to, že škodila lidem i dobytku, vyznala se v léčivých rostlinách, vyvolávala duchy zemřelých, věštila budoucnost a hlavně – uměla létat na koštěti. Tak jako Saxána.

Za všechno mohla kráva

Nedaleko **Jeseníku** žila v 17. století selka jménem Schuchová, které z ničeho nic přestala dojit

Velké Losiny

kráva. Žena přišla o jediný zdroj obživy, a proto si šla pro radu k babce kořenářce. Ta jí poradila, aby při mši ukradla hostii a zvířátku ji dala – prý pak zase začne dávat mléko. Lidé v kostele si ale všimli, že Schuchová hostii nespolkla, ale vyplivla. Udali ji a celý případ se doslal až k místnímu obávanému inkvizitorovi Jindřichu Bobligovi. A tehdy to začalo...

Boblig obvinil z čarodějnictví nejprve Schuchovou a brzy nato i další dvě ženy. Všechny se přiznaly poté, co byly podrobeny útrpnému právu. Podle záznamů je církev mučila tři dny a tři noci, pak je nechala upálit na hranici.

A děsivému mocipánovi se trýznění žen natolik zalíbilo, že v čarodějnických procesech pokračoval. Na základě rozhodnutí tribunálu, který zasedal na zámku ve **Velkých Losinách**, skončila v 60. letech 17. století na hranici téměř stovka obětí, po celé zemi jich nakonec bylo až kolem 500. Všechny se přiznaly ke kouzelnickým rituálům. Ženy se dle svých výpovědí měly pomazávat bylinnými mastmi a následně upadat do stavu, kdy o sobě vůbec nevěděly. Po probuzení si prý vzpomínaly jen na to, že létaly na koštěti...

Přítrž Bobligovu krvavému běsnění učinil až císař Leopold I., který jeho činnost na základě stížností radních z Olomouce zastavil. Inkvizitor ale nebyl potrestán a dožil v blahobytu. Zemřel v roce 1698 a je pohřben v **Olomouci**. A zatímco u jeho hrobu je ticho a klid, nad hroby nespravedlivě odsouzených čarodějnic ve Velkých Losinách se prý vždy za úplňku ozývají bolestné nářky.

Čarodějné oslavy na Petřových kamenech

Asi nejznámějším místem, které bývá s českými čarodějnicemi spojováno, jsou **Petřovy kameny** v **Jeseníkách**. Právě na tuto 1 446 metrů vysokou horu se prý měly pravidelně dámy na košťatech slétat a pořádat tu takzvané sabaty – shromáždění, během kterých probíhaly různé strašidelné rituály.

Petřovy kameny

Slety čarodějnic se konaly většinou za úplňku. Hlavní nocí přitom byla ta z 30. dubna na 1. května. Označovala se jako **Valpuržina** nebo **filipojakubská noc**. Setkání podle legend předsedal samotný ďábel, který na sebe bral podobu kozla. Kromě kouzlení, vaření lektvarů a veselení čarodějnice také hodovaly a někdy dokonce v rituálech obětovaly zvířata či nemluvňata.

*Tak, proto dnes vždy 30. dubna pálíme
čarodějnice! Oho, je to na Valpuržinu noc!*

K řádění na Petrových kamenech se v 17. století nezávisle na sobě přiznala řada žen, které byly obviněny z čarodějnictví. Zda se tomu dá skutečně věřit, se ovšem asi nikdy nedozvíme, a to právě proto, že dámy byly během procesů podrobeny velmi nepříjemnému mučení. A stejně tak zůstává záhadou, proč si čarodějnice ke sletům vybraly právě Petrovy kameny. Podle jiné pověsti se totiž na tomto vrchu věřícím hned několikrát zjevil svatý Petr. A svatí a temné síly – to přece příliš dohromady nejde, vidíte?

Uhrančivá Anabella

Čarodějnice ovšem nemusely být vždy spojovány s temnými silami. Příkladem, že lidem také pomáhaly, je příběh tajemné dívky Anabelly. Bydlela v **Dlouhé ulici č. 94 v Českém Krumlově**. Ve svém domě měla vyčleněnou místnost s otevřeným ohništěm, kde kouzlila a vařila různé lektvary. Nejlépe jí prý šly nápoje lásky, hravě ale umíchala i lektvary léčivé. Kromě toho uměla čarovat s bylinkami a pomáhala při porodech.

Její příbytek se zachoval v původním stavu až do roku 1947, kdy byl přestavěn. Během úprav se v domě našly různé zvláštní nádoby. Některé obsahovaly bylinné směsi, jiné prý dokonce kosti! Místní proto o tom, že Anabella skutečně existovala, vůbec nepochybují.

A abychom nezapomněli, o domě v Dlouhé ulici č. 94 koluje ještě jedna pověst. V 50. letech se v něm měli ubytovat kočovní Cikáni, kteří ve sklepení objevili malé vězeňské kobky. Do jedné z nich se při hraní omylem zavřelo dítě. Protože se nemohlo dostat ven, zemřelo tam. Poté byl přístup do sklepa zazděn, aby se podobný tragický příběh neopakoval. Je za to snad zodpovědná právě Anabella?

**Ne nadarmo se říká: Nestrkej prsty tām,
kam nemáš...**

Hana z Lysé Hory

Sabaty se nepořádaly jen v Jeseníkách. Dalším z míst, kde se pravidelně scházely čarodějnice, je i **Lysá hora** v Moravskoslezských Beskydech. Místo je to skutečně záhadné, protože se k němu kromě jiného váže i pověst o čarodějnici Haně. Hluboko v nitru Lysé hory se nachází jeskyně a v ní byl odpradáвна ukrytý poklad. Ten nejdřív hlídal mladík Ondráš, kterého ovšem zradil jeho nejbližší přítel Juráš. Vyzradil zbojníkům z nedalekého města, jak se k pokladu dostanou, a Ondráše zabil. V té chvíli převzala vládu nad pokladem čarodějnice Hana.

O pár dní později vojáci vchod do jeskyně skutečně vypátrali a obklíčili ho. Když tu se najednou na vrcholu Lysé hory ozval děsivý skřek. Čarodějnice Hana se začala zlobit! Z oblohy seslala blesk, zaduněl hrom a skála na kopci se začala podivně otáčet. Pak se zřítíla a kamení uzavřelo vstup do jeskyně. Od té doby se slehla zem i po Haně. V podobě velkého zeleného hada s korunkou na hlavě se prý ale zjeví každému, kdo se ke vchodu do podzemní sloje přiblíží... A aby těch